

Arrest

nr. 314 646 van 14 oktober 2024
in de zaken RvV X / IX, RvV X / IX en RvV X / IX

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GELLERT
Louizalaan 222/10
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2024 met refertenummers X voor eerste verzoeker, X voor tweede verzoeker en X voor derde verzoeker.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 27 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat D. GELLERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Derde verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de broer van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Tweede verzoeker is de vader van eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Verzoekers beroepen zich allen op dezelfde vluchtmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In de verzoekschriften die verzoekers hebben ingediend wordt een identiek middel ontwikkeld.

Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaken

Tweede en derde verzoeker, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 4 juni 2022 België binnen met een paspoort en verzoeken op 16 juni 2022 om internationale bescherming. Op 29 maart 2024 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan tweede en derde verzoeker aangetekend worden verzonden.

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren in Bogotá. De laatste 20 jaar woonde u in de nabije gemeente Zipaquirá. U bent katholiek christen. U bent gehuwd en u hebt drie kinderen. Qua onderwijs hebt u de middelbare school afgewerkt. U hebt ook zeven semesters rechten gevolgd, maar u hebt uw studie niet afgemaakt.

U hebt in totaal zo'n 27 jaar gewerkt voor het Colombiaanse parket (Fiscalía). Daarbinnen was het grootste deel van uw loopbaan bij de technische recherche (Cuerpo Técnico de Investigación), waar u zich bezighield met onderzoeken naar criminele feiten (o.a. diefstal, intra-familiaal geweld, doodslag). Op 15 november 2021 werd u gedetacheerd naar het Hooggerechtshof voor Justitie (Corte Suprema de Justicia). Daar werkte u mee aan (fraude)onderzoeken tegen ambtsbekleders van hoog niveau. In uw geval betrof dit drie generaals, drie ministers en een ex-gouverneur. Uw kantoor bevond zich in Bogotá maar u ging dikwijls naar andere gebieden van het land om informatie te verzamelen. U deed dat steeds alleen, en met het openbaar vervoer.

Op 6 april 2022 was u in het kader van uw werk op de openbare weg in Bogotá, toen u plotseling twee personen op een moto opmerkte. Een van hen was u aan het filmen. Wanneer u dichtbij ging en om uitleg vroeg, kreeg u de boodschap ‘dat het slecht met u zou aflopen omdat u een verklikker bent’. Daarna gingen ze weg. In de periode hierop volgend werd u zo'n drie keer achtervolgd door eenzelfde wagen toen u, onderweg naar huis, afstapte van de bus in Zipaquirá. U kon de wagen steeds afschudden. U besloot echter om voortaan het openbaar vervoer te mijden en in de plaats daarvan aan uw broer R. S. V. (...) – een voormalig militair en tevens Uberchauffeur – te vragen of hij u kon rondvoeren voor uw werk. Uiteindelijk heeft hij dit meerdere keren voor u gedaan. Ook R. (...) kreeg hierop te maken met achtervolgingen. Op 30 april 2022 deed zich vervolgens een incident voor aan het huis van jullie moeder. Een aantal personen kwamen daar toe en zeiden tegen haar burens dat ze u zochten en informatie voor u hadden. Zowel u als R. (...) dienden uiteindelijk klacht in bij de autoriteiten, maar er kwamen geen beschermende maatregelen in de directe nasleep.

Jullie hadden op dat ogenblik reeds één broer en drie zussen in België wonen: M. F. (...), M. C. (...), I. Y. (...) en L. M. (...). Aan deze laatste twee vroegen jullie, gezien de hele situatie, of ze voor jullie vliegtickets naar België kon kopen zodat jullie hier bescherming konden zoeken. En zo geschiedde. Samen met R. (...) verliet u op 2 juni 2022 Colombia. Jullie vlogen via Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) naar Brussel, waar jullie 's anderendaags aankwamen. Op 16 juni 2022 boden jullie zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dienden jullie er beiden een verzoek om internationale bescherming in.

Na jullie vertrek uit Colombia kreeg R. (...)’s zoon, D. A. S. B. (...) (°2007; (...)), ook problemen. Hij werd achtervolgd en lastiggevalen, en er werd hem gezegd dat zijn oom een verklikker is. Ook uw neefje is daarom uit Colombia vertrokken. Hij vloog op 14 november 2022 via Spanje naar België en kwam hier de dag nadien aan. Op 25 april 2023 diende D. A. (...) op zijn beurt een eigen verzoek om internationale bescherming in, als begeleide minderjarige.

In geval van terugkeer vrezen zowel u als uw broer R. (...) dat jullie zullen worden gedood. Hij vreest hetzelfde in hoofde van uw neefje D. A. (...).

Ter staving van jullie verklaringen dienden jullie de volgende stukken in: de paspoorten van jullie drieën (kopieën); een aangifte van het verlies van uw origineel paspoort in België (origineel); uw Colombiaanse identiteitskaart en die van uw neefje (kopieën); een foto van uw werkbadge bij het parket alsook van uw dienstwapen en handboeien; uw ontslagbrief ginds (kopie); een bundel documenten aangaande uw detachering naar en opdrachten bij het Hooggerechtshof (kopie); uw aangifte bij het parket (kopie), een bijhorend beschermingsbevel (kopie); twee aangiftes van uw broer, respectievelijk bij het parket en bij het gemeentebestuur (kopieën); en een foto van jullie belagers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers zijn de feiten die aanleiding gaven tot uw vertrek en dat van uw broer R. (...), niet aannemelijk gebleken. Jullie verklaringen zijn bovendien dermate tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U beschrijft dat u voor het eerst bedreigd werd op 6 april 2022, toen u bewijsstukken aan het verzamelen was tegen een hoge ambtenaar (CGVS p.13). Gevraagd tegen wie u die dag bewijs zocht, verwijst u naar drie legergeneraals en, hierop gepeild naar hun namen, moet u het antwoord schuldig blijven. U nodigt het CGVS uit om dit af te lezen van uw documenten (CGVS p.15). Dat deze namen u niet direct te binnen schieten, komt reeds weinig overtuigend over. Het gaat hier immers om het startpunt van al uw problemen en u suggereert dat deze personen daar iets mee te maken hebben. U bent bovendien niet eenduidig over wat er na dit incident gebeurd is. Op het persoonlijk onderhoud verklaart u namelijk dat u achtervolgd werd door een voertuig (CGVS p.13), en dit bij drie gelegenheden (CGVS p.13-14). Echter, bij het invullen van uw voorbereidende vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – waar uw verklaringen behoorlijk gedetailleerd opgetekend werden – zei u hier aanvankelijk niets over. Het eerstvolgende incident zou de aanvaring aan uw moeders huis op 30 april 2022 geweest zijn. Pas helemaal aan het einde van de vragenlijst, als bijkomende opmerking, voegde u toe dat u ‘eens’ achtervolgd werd (zie CGVS-vragenlijst, vragen 3.5 en 3.8). Nu zou het plots om drie achtervolgingen gaan. Het vermoeden rijst dat u uw verklaringen heeft zitten aandikken.

Over de bedreiging op 6 april 2022 zegt u eveneens dat uw belagers een moto hadden (CGVS p.13). Gepeild naar het kleur en de merk, kan u opnieuw geen antwoord geven en, gevraagd of u de nummerplaat kon aflezen, verklaart u van niet. U gebaart dat u toen beefde van angst en beweert het volgende: "wanneer je geïntimideerd wordt let je er niet op om te kijken wie de persoon is die het doet, neen, je schenkt al je aandacht aan hetgeen je zegt" (CGVS p.16). Echter gaat u hiermee voorbij aan uw eerdere verklaring, als zou u zelf naar uw belagers toe gestapt zijn toen u zag dat ze u filmde (CGVS p.13). Hieruit blijkt dat u toch niet zo angstig was dat u zelfs niet eens durfde een blik te werpen op de moto van uw belagers. Er dient in dezer ook gewezen te worden op uw jarenlange carrière bij de technische recherche van het parket, waar u onder meer overvallen en doodslag onderzocht en voorzien was van handboeien en een dienstwapen (CGVS p.8-10). Hoewel kan worden aangenomen dat de bedreiging waarvan u getuigt enige impact op u had, kan worden van uit gegaan dat iemand met uw profiel reeds voor hetere vuren gestaan heeft, en zich niet zomaar uit het lood zou laten slaan door die ene, loutere uitspraak. Er kan worden verwacht dat u op zijn minst het type voertuig en de nummerplaat zou (trachten te) memoriseren met het oog op een latere aangifte en eventueel onderzoek. Dat u dit toen niet deed, en u naar eigen zeggen ook de nummerplaat van de drie wagens die u later achtervolgden niet zou hebben gezien (CGVS p.18), is bijzonder merkwaardig. Zeker aangezien u stelt dat uw achtervolgers slechts op 3 à 4 meter afstand van u reden (CGVS p.17) en dit gedurende '3 à 4 kruispunten lang' (CGVS p.13).

Uw broer R. (...), die naar eigen zeggen ook werd achtervolgd, verklaarde in dit verband nog als volgt: "in grote lijnen is het dat, als het gebeurt, maak je geen aantekeningen, van de datum en zo, je zoekt alleen een manier om aan de situatie te ontsnappen" (CGVS 22/20364 p.9). Nochtans kan worden verondersteld dat, als u reeds bedreigd en achtervolgd was, u uw broer toch zou aansporen om dat net wél te doen. Elk detail over het tijdstip, de plaats delict en het voertuig in kwestie kon immers een nuttig aanknopingspunt zijn in een klachtenprocedure (die jullie trouwens later allebei opgestart hebben; zie infra). Dit moet u, als rechercheur van het parket, toch ook hebben geweten.

Het CGVS acht het overigens niet aannemelijk dat u R. (...) zou hebben ingezet als uw persoonlijke chauffeur. Als u werkelijk overtuigd was dat u gevaar liep vanwege uw aandeel in gevoelige onderzoeken tegen staatslui en u daarom het openbaar vervoer niet meer kon nemen, dan valt te verwachten dat u een beroep zou doen op een (taxi-)chauffeur met wie u geen band had en bij voorkeur telkens een andere persoon. Het is dan ook verbazend dat er in uw aangiftedocument opgetekend staat dat uw verzoek aan R. (...) om u te helpen met verplaatsingen, uw 'laatste redmiddel' was, terwijl u aldus simpelweg een andere (niet aan u gelinkte) chauffeur had kunnen aanwenden (zie stuk nr. 7 in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Door uw broer hierbij te betrekken, was immers het risico reëel dat uw belagers zijn nummerplaat konden identificeren of hem tot aan zijn huis volgen, en zo konden hij en zijn gezin ook problemen krijgen. Dat iemand die meer dan 20 jaar als rechercheur bij het parket gewerkt heeft, dergelijk roekeloze beslissing zou nemen, is niet geloofwaardig.

Wat die verplaatsingen betreft, lopen er trouwens tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw broer. Afgaand op uw relaas vond eerst uw persoonlijke aanvaring op 6 april 2022 plaats, daarna werd u achtervolgd en pas daarna vroeg u hem of hij u kon rondvoeren (CGVS p.13). De eerste keer dat hij dit voor u deed, was volgens u in het midden van april 2022 (CGVS p.18). R. (...) zelf verklaart daarentegen dat hij al sinds maart 2022 ritten voor u deed. Wanneer het CGVS aan R. (...) vraagt of er iets gebeurd was waardoor u deze gunst aan hem vroeg, rept hij vreemd genoeg met geen woord over de voornoemde bedreiging en achtervolgingen aan uw adres, en stelt hij dat dat louter omwille van praktische overwegingen was (CGVS 22/20364 p.7). Gevraagd naar R. (...)’s eerste reactie toen u hem vroeg om uw verplaatsingen te doen, antwoordt u dat R. (...) 'enorm lastig' werd, om dit meteen daarna dan weer af te zwakken naar 'lichtjes lastig' (CGVS p.18). R. (...) zelf spreekt dit toch enigszins tegen, door te stellen dat hij dit als 'gewoon een werkkwestie' zag en hij niet aan de gevolgen had gedacht. Van een ontstemde reactie blijkt uit zijn verklaringen geen sprake (CGVS 22/20364 p.15). Wat het financiële aspect betreft, beaamt u voorts dat u R. (...) voor elk traject vergoed hebt; u zou hem per dag dat hij u hielp een bedrag gegeven hebben (CGVS p.20). R. (...) zelf beweert dan weer dat u hem niet betaalde, om vervolgens zijn verklaring te wijzigen zeggende dat u 'misschien gewoon de benzine' bekostigde maar afhankelijk van uw grillen. Indien u niet wilde betalen voor de benzine, dan niet (CGVS 22/20364 p.16). Verder spreken jullie beiden over het feit dat R. (...) op een gegeven moment ook te maken kreeg met achtervolgingen. U stelt dat het om een wagen ging met verschillende personen erin "en wanneer het geen wagen was, was het een moto met twee personen erop" (CGVS p.13), maar volgens R. (...) zelf waren het altijd moto's die hem achtervolgden (CGVS 22/20634 p.15). Dat jullie ook hierover niet eensluidend zijn, is opnieuw eigenaardig gezien u aangeeft dat u de zaak veel besproken heeft met uw broer (CGVS p.13) en, nogmaals, gelet op het belang van dergelijke gegevens in een klachtenprocedure (zie supra).

Er kunnen voorts vraagtekens worden geplaatst bij de handelswijze van uw belagers. Zoals eerder opgemerkt, linkt u hen aan overheidsfunctionarissen tegen wie u bewijsmateriaal vergaarde, zoals u aan het doen was op 6 april 2022. Volgend op die bedreiging, was u nog tot eind mei of begin juni 2022 aan de slag bij het Hooggerechtshof (CGVS p.25). U gaf met andere woorden geen gevolg aan hun boodschap en bleef nog zo'n twee maanden informatie verzamelen, wat volgens u kwaad bloed zette. U bleef ook tot aan uw vertrek in hetzelfde huis in Zipaquirá wonen (CGVS p.4). Met die context in het achterhoofd is het erg bedenkelijk dat u na de voornoemde bedreiging, geen persoonlijke aanvaringen meer had (CGVS p.12-13) en dat uw vrouw en kinderen, die nu nog steeds in dat huis wonen, tot op heden geen problemen hebben gekend (CGVS p.26-27). Als de personen die u achtervolgden werkelijk uitgestuurd werden door staatsmedewerkers met veel macht, en zij u al drie keer hadden kunnen traceren tot in Zipaquirá, dan moet het slechts een koud kunstje geweest zijn om uw adres in die gemeente te achterhalen. Het is dan ook minstens opmerkelijk dat zij tot op heden nooit naar uw woning zijn gekomen, maar in de plaats daarvan wel opdoken aan uw moeders huis in Bogotá – een adres in een andere stad waar u niet woonde (CGVS p.21). Dergelijke gang van zaken kadert niet in een logisch geheel.

Over dit laatste incident leggen u en R. (...) trouwens ook geen gelijklopende verklaringen af. Jullie geloofwaardigheid wordt hiermee opnieuw ondermijnd. Zo beweert u dat u de individuen die naar uw

moeders huis kwamen, niet kent. U kent hun namen niet, ze wonen zelfs niet in de wijk en niemand van de burens had hen al gezien. Over wat er die dag concreet gebeurde, verklaart u dat de personen in kwestie gesproken hebben met een buurman van uw moeder (van wie u ook de werkelijke naam niet kent, enkel de bijnaam). De politie of het parket werden volgens u niet ingelicht van het voorval, en het was uw moeder die naderhand u en R. (...) inlichtte van wat er gebeurd was (CGVS p.21-22). R. (...) zelf verklaart dan weer iets anders. Volgens hem waren de personen die uw moeders huis benaderden, respectievelijk, gekend onder de naam J. M. E. (...) en D. P. (...), en was deze laatste een dakloze uit de wijk (CGVS 22/20364 p.9-10). Uit R. (...)’s klachtenformulieren blijkt bovendien dat hijzelf tijdens dit incident aanwezig was, dat de personen in kwestie zijn stuk grond (waarop hij een moestuin had) opeisten en dat ze hem bedreigden met een steekwapen (CGVS 22/20364 p.9-10; zie ook stuk nr. 9 in map ‘documenten’). Hierover hebt u niets verklaard aan het CGVS. Er werd u nochtans duidelijk gevraagd om te vertellen over dit incident en over de afloop ervan (CGVS p.21-22). Om die reden verbaast het trouwens ook dat u, zowel in uw vrije relaas als bij verdere bevraging, met geen woord rept over een verdere verwikkeling van de feiten, ‘s anderendaags op 1 mei 2022. R. (...) verklaart nochtans dat de voornoemde Juan Manuel Espinoza die dag is teruggekomen naar de woning, dat hij opnieuw zijn grond begon op te eisen en dat er vervolgens een politiepatrouille ter plekke is gekomen (CGVS 22/20364 p.10; stuk nr. 9 in map documenten). R. (...)’s aangiftes vermelden bovendien alleen dit landdispuut als motief voor de belagingen. Nergens in die documenten wordt ook maar iets vermeld over de link met uw werkzaamheden of de verplaatsingen die hij voor u uitvoerde. Dit terwijl dat in uw eigen aangifte aan het parket wél allemaal wordt vermeld. In uw aangifte staat dan weer niets beschreven over de voornoemde J. M. E. (...) en D. P. (...), noch over hun grieven over uw broers grond, noch over het hele incident op 1 mei 2022 (stuk nr. 9 in map documenten). Dit alles is nog weinig ernstig te noemen.

Dat u vreemd genoeg niet op de hoogte bent van uw broers aangiftes – bij de instantie waar u zelf jarenlang hebt gewerkt – blijkt ook nog uit het volgende. U verklaart namelijk op uw persoonlijk onderhoud dat R. (...) slechts één aangifte deed en dat die ‘dagen later’ plaatsvond na uw eigen aangifte (CGVS p.22-23). Nochtans dient uw broer in wezen twee verschillende aangifteformulieren in (één dd. 13 mei 2022 en een andere dd. 23 mei 2022) en heeft hij die, cf. de data op de stukken, toch enkele weken vóór uw aangifte (dd. 9 juni 2022) ingediend. Hetgeen u zegt, klopt dus niet. Nog frappanter is dat u aan het CGVS voorhoudt dat u uw eigen aangifte hebt ingediend één of anderhalve maand voor uw vertrek, en dit ter plekke op het kantoor van het parket (CGVS p.22-23). Dit klemt namelijk volledig met het feit dat, volgens jullie paspoortstempels en de voornoemde data op de formulieren, u en R. (...) reeds op 2 juni 2022 uit Colombia vertrokken zijn en dat, volgens de datum op uw documenten, uw eigen aangifte pas één week later plaatsvond (zie stukken nr. 1 en 7 in administratief dossier). Het moge duidelijk zijn dat u op uw onderhoud niet van plan was om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

Hier eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen echter niet. Zo geeft u enerzijds aan dat u en R. (...) beslisten om te vertrekken “toen wij merkten dat er geen acties ondernomen werden na de aangifte” (CGVS p.14). Anderzijds blijkt uit jullie documenten dat jullie reeds een paspoort hadden aangevraagd alvorens jullie aangifte deden. Uw paspoort werd meer bepaald afgegeven op 2 mei 2022, het exemplaar van R. (...) op zijn beurt op 27 april 2022 (stuk nr. 1 in map ‘documenten’). Hieruit kan worden opgemaakt dat jullie al eerder van plan waren om Colombia te verlaten. R. (...) geeft overigens een andere versie van de feiten. Volgens hem was de kogel al door de kerk na de incidenten op 30 april en 1 mei 2022, en vormden die zowaar de aanleiding voor jullie vertrek (CGVS 22/20364 p.13-14). Dat het voor hem blijkbaar niet meer nodig was om te wachten op acties of beschermingsmaatregelen van het parket, terwijl u dat wel zegt, spreekt opnieuw boekdelen voor wat betreft jullie geloofwaardigheid. Het gaat immers om een ingrijpende beslissing die jullie, indien waarachtig, uitvoerig moeten hebben besproken en waarover consistentie kan worden verwacht. Uw uitspraak over uw vluchtaanleiding is trouwens ook in tegenstrijd met een van uw latere verklaringen op uw persoonlijk onderhoud. Immers, gevraagd of er naar aanleiding van jullie aangiftes reeds personen werden opgepakt, antwoordt u van niet. “Ik heb klacht ingediend en verder raakte ik gedeconnecteerd, want aangezien ik daar niet meer ben, zit daar het probleem” (CGVS p.28). Nog los van het feit dat uw uitlating behoorlijk eigenaardig is aangezien uw vrouw en kinderen heden nog in Colombia zijn, houdt het geen steek dat u het de Colombiaanse autoriteiten aanrekent geen actie te hebben ondernomen, maar u zich tegelijkertijd blijkbaar niet heeft geïnformeerd naar een verdere stand van zaken, bijvoorbeeld bij uw voormalige collega’s of uw baas, die trouwens op de hoogte was van de zaak (CGVS p.24). Uw gebrek aan interesse valt bijzonder op. Aanvullend kan nog worden vastgesteld dat het beschermingsbevel bij uw aangifte (dd. 17 juni 2022) vermeldt dat het als doel heeft ‘toekomstige schade te voorkomen’ aan u en uw familie die, volgens het document, op een adres in de wijk (barrio) La Estanzuela in Los Martires, Bogotá zouden verblijven (stuk nr. 8 in map ‘documenten’). Niettemin is het zo dat u op de datum van afgifte van dit document reeds in België was, terwijl uw vrouw en kinderen in uw huis in Zipaquirá, buiten Bogotá, zijn blijven wonen (CGVS p.4). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat

jullie de laatste jaren ooit in Los Martires, Bogotá hebben gewoond. Opnieuw een flagrante tegenstrijdigheid dus, die enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas.

Tot slot kan nog worden verwezen naar de situatie van uw neefje, D. A. (...), die op 14 november 2022 ook naar België kwam. R. (...) verklaart dat hij, na jullie vertrek uit Colombia, 'heftig belaagd' werd. Hij werd achtervolgd en hij werd aangesproken over u (zijn oom), waarbij gezegd werd dat u een verklikker bent (CGVS 22/20364 p.4-5). Echter kunnen ook deze verklaringen, in navolging van jullie asielrelaas, niet als geloofwaardig worden beschouwd. Immers raakt het kant noch wal dat u – en hier herhaalt het CGVS zich – in de twee maanden volgend op 6 april 2022 geen aanvaringen meer kende en uw vrouw en kinderen, die veel dichterbij u staan dan D. A. (...) en nog steeds in uw woning in Zipaquirá verblijven, tot op heden ook niet; maar uw belagers daarentegen wel uw neefje zouden beginnen lastigvallen. R. (...)’s verklaring hieromtrent stemt bovendien niet overeen met D. A. (...)’s eigen asielrelaas. Uw neefje zelf heeft het namelijk enkel over het gegeven dat hij moto’s voor zijn huis zag staan, doch hij spreekt nergens over belagingen (zie CGVS-vragenlijst 23/10833, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; toegevoegd aan de map 'landeninformatie'). Voor zover u dit zou aanvoeren, kan hierbij worden toegevoegd dat uw neefje op het moment van het invullen van zijn vragenlijst, reeds 15 jaar was, wat niet dermate jong is om minstens, in het kort, de aanleiding van zijn vertrek te beschrijven aan de asielinstanties. Indien de feiten die jullie aanhalen zich hebben voorgedaan in de werkelijkheid, kan worden verwacht dat hij toch enigszins gelijklopende verklaringen zou afleggen als R. (...), in casu quod non.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u in Colombia wordt gevisieerd. Bijgevolg kan er u noch de status van vluchteling, noch deze van subsidiair beschermde cf. art. 48/4, §2, a) of b) Vw., worden toegekend.

Het gegeven dat u zo'n 27 jaar werkzaam bent geweest bij het Colombiaanse parket, wordt op zich niet betwist. Dit volstaat evenwel niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan te tonen. Zo volgt noch uit uw documenten, noch uit uw verklaringen dat u binnen het parket een uitermate belangrijke of leidende functie hebt vervuld waardoor u – louter omwille van die functie – het risico zou lopen om bij terugkeer te worden vervolgd. Voor het leeuwendeel van uw werk hield u zich naar eigen zeggen bezig met 'onderzoeken van minder belang' (CGVS p.8). Bij het Hooggerechtshof heeft u vervolgens slechts een half jaar gewerkt (CGVS p.8). Uw activiteiten bij deze dienst hielden weliswaar verband met onderzoeken tegen hogeambtsbekleders doch uit uw verklaringen blijkt dat uw werk daar eerder administratief was: "dat was dan vooral om bewijsmateriaal te gaan verzamelen, zoals getuigenissen of documenten om die dan toe te voegen aan het dossier" (CGVS p.6). Ook de door u neergelegde stukken beschrijven dat u zich vooral bezighield met het afhalen van documenten en, in mindere mate, de inspectie van bepaalde plaatsen en het afnemen van een interview (stuk nr. 6 in map 'documenten'). Dat u geen sturende rol opnam in de onderzoeken blijkt voorts ook uit het gegeven dat u de hoge ambtenaren, tegen wie deze onderzoeken liepen, niet eens allemaal kunt opnoemen op het persoonlijk onderhoud. Zo verwijst u naar drie generaals maar, gevraagd naar hun namen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.15; zie ook supra). Verder dient te worden opgemerkt dat, afgezien van de ongeloofwaardige gebeurtenissen uit uw asielrelaas, u verklaart dat u nooit eerder bedreigd werd (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Er dient bovendien te worden herhaald dat uw vrouw en kinderen nog steeds in dezelfde woning verblijven waar u altijd gewoond heeft en dat zij tot op heden geen problemen kennen. U geeft daarbij aan dat uw vrouw aan het werk is en hiervoor naar Bogotá pendelt, en dat uw kinderen school lopen (CGVS p.4, p.26). Ook dit zijn heel duidelijke indicaties dat u, in geval van een terugkeer naar Colombia, geen vrees dient te koesteren enkel omwille van uw vroegere loopbaan binnen het parket.

De documenten die u en uw broer voorleggen kunnen geen ander licht werpen op alle bovenstaande argumenten. Uw paspoort en de exemplaren van R. (...) en D. A. (...), alsook uw identiteitskaart en die van D. A. (...), tonen jullie nationaliteit, identiteit en reisweg aan. Dit zijn elementen die niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat u uw origineel paspoort in België zou zijn verloren, hetgeen u staft met een attest van de politie, wordt niet betwist. Uw ontslagbrief bij het Colombiaanse parket, alsook de documenten aangaande uw werkopdrachten daar en de foto's van uw werkattributen, bieden zicht op uw loopbaan bij deze dienst. Zoals eerder aangestipt is uw tewerkstelling, louter op zich, echter niet voldoende om een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde te rechtvaardigen. U dient in concreto een vervolgingsvrees aan te tonen doch bleef u hiertoe in gebreke gelet op uw manifest ongeloofwaardige verklaringen. Verder kunnen uw aangifte document, het beschermingsbevel en de aangifte documenten van R. (...), louter op zich, jullie voorgehouden problemen niet aantonen. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor de autoriteiten. Dergelijke stukken hebben enkel waarde wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige en consistente verklaringen, hetgeen in casu bezwaarlijk het geval

is gebleken. Temeer daar de inhoud van de aangifte documenten niet strookt met jullie relaas (zie supra). Als laatste biedt de foto, die volgens u uw belagers aan het huis van uw moeder moet afbeelden, evenmin een tegengewicht voor al het bovenstaande. Aan dergelijke privéfoto's kan, gelet op de mogelijke enscenering en de gemakkelijke manipuleerbaarheid ervan, amper bewijswaarde worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de

burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer, R. S. V. (...), en uw neefje, D. A. S. B. (...), eveneens is overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van de notities van R. (...)’s persoonlijk onderhoud werd toegevoegd aan de map ‘landeninformatie’ van uw administratief dossier, alsook een kopie van D. A. (...)’s CGVS-vragenlijst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de broer van derde verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren in Bogotá. In diezelfde stad hebt u de laatste 36 jaar voor uw vertrek gewoond, meer bepaald in het huis van uw ouders in de wijk San Luis. U bent katholiek christen. U bent gehuwd en u hebt twee kinderen. Qua onderwijs hebt u

de middelbare school afgewerkt. U hebt ook vijf semesters rechten gevolgd, maar u hebt uw studie niet afgemaakt. Qua werk was u taxichauffeur voor Uber.

U baseert zich op identiek hetzelfde asielrelaas als uw broer, L. A. S. V. (...):
“(…)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien u identiek dezelfde asielmotieven inroept als uw broer, L. A. S. V. (...), kan aan u identiek dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen.
“(…)”

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw broer, L. A. S. V. (...), en uw zoon, D. A. S. B. (...), eveneens is overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van de notities van R. (...)’s persoonlijk

onderhoud werd toegevoegd aan de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier, alsook een kopie van D. A. (...)’s CGVS-vragenlijst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Eerste verzoeker – i.e. de zoon van tweede verzoeker en de neef van derde verzoeker –, die eveneens verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2022 als begeleide minderjarige België binnen met een paspoort en verzoekt op 25 april 2023 om internationale bescherming. Op 29 maart 2024 beslist de adjunct-commissaris ten aanzien van hem tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan eerste verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren in Cartagena. Vanaf uw kindertijd hebt u evenwel steeds in de hoofdstad Bogotá gewoond, in de wijk San Luis. U bent christen en u hebt in uw land school gelopen tot en met de eerste graad van het middelbaar.

Verschillende van uw familieleden aan vaders zijde wonen al jarenlang in België. Dit betreft onder meer uw ooms en tantes M. F. (...), M. C. (...), I. Y. (...) en L. M. (...).

Op 2 juni 2022 reisde uw vader, R. S. V. (...), eveneens naar België, samen met L. A. S. V. (...), een andere van uw paternale ooms. Op 16 juni 2022 dienden uw vader en uw oom L. A. (...) een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw oom L. A. (...) heeft vroeger in Colombia gewerkt bij het CTI of 'Cuerpo Técnico de Investigación'. Hij was iets aan het onderzoeken over ministers, maar u weet niet wat er juist gebeurd is. Op een gegeven moment begon u, telkens wanneer u thuis kwam van school, moto's op te merken voor uw huis. U vermoedt dat het iets te maken heeft met het feit dat uw voornoemde oom vroeger dikwijls op bezoek kwam. Door deze situatie moest u vertrekken uit uw land.

Uw tante I. Y. (...) kocht vliegtickets voor u aan, waarna u op 14 november 2022 vertrokken bent. U reisde met het vliegtuig via Spanje naar België. U kwam hier 's anderendaags, op 15 november 2022, aan. Op 25 april 2023 bood u zich aan bij de DVZ en diende u als begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in.

U weet niet of u iets vreest in geval van terugkeer naar Colombia.

Ter staving van uw verzoek dient u uw paspoort en uw identiteitskaart in.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd u uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na analyse van uw dossier kan niet worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 24 oktober 2023. Uw vader was opgeroepen om op dezelfde dag gehoord te worden. Hij was evenwel afwezig wegens ziekte. Ter staving hiervan werd op 24 oktober 2023, op de ochtend van uw persoonlijk onderhoud, een medisch attest dd. 18 oktober 2023 op naam van uw vader, overgemaakt. Er werd echter geen reden voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud meegedeeld. Dat uw vader ziek was, is geen geldige reden voor uw eigen afwezigheid. In de oproepingsbrief die naar u verstuurd werd, werd er namelijk op gewezen dat uw vader uw onderhoud in principe niet mag bijwonen en dat u zich moest laten bijstaan door een advocaat.

Aangezien u geen geldige reden aangebracht hebt voor uw afwezigheid op uw persoonlijk onderhoud, kan het CGVS de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindigen op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/5, § 2 van de Vreemdelingenwet laat echter ook toe dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming kan weigeren met toepassing van artikel 57/6, §1 indien het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen.

In casu is dit het geval. Zo blijkt uit uw verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uit uw CGVS-vragenlijst duidelijk dat uw asielrelaas integraal voortvloeit uit dat van uw oom (L. A. S. V. (...)) en, hierbij aansluitend (zie infra), dat van uw vader (R. S. V. (...)). U verwijst naar de tewerkstelling van deze oom en verklaart dat u moto's voor uw huis zag staan; beide elementen zouden iets met elkaar te maken hebben (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Bij de bespreking van uw reisweg verklaart u tevens dat u uit Colombia moest vertrekken omdat uw oom iets aan het onderzoeken was (zie verklaring DVZ, vraag 34). U brengt geen andere, eigen of persoonsgebonden, asielmotieven aan (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.1-3.8).

Wat de verwijzing naar uw oom (en uw vader) betreft alsook het gegeven dat u omwille van diens situatie moto's zou hebben opgemerkt aan uw huis, moet worden opgemerkt dat het asielrelaas van uw oom (en uw vader) ongeloofwaardig werd bevonden waardoor het CGVS zijn verzoek om internationale bescherming (en dat van uw vader) heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien niet aannemelijk is gebleken dat uw oom in Colombia werd gevisieerd, kan bijgevolg ook niet worden aangenomen dat zijn belagers naderhand motorrijders naar uw huis stuurden. Dit betreffen loutere beweringen die voortvloeien uit een bedrieglijk asielrelaas.

De volledige motivering aangaande het relaas van uw oom L. A. (...), zoals beschreven in zijn afzonderlijke beslissing, kunt u hieronder lezen:
“(...)”

De documenten die u voorlegde kunnen niets wijzigen aan de hierboven beschreven argumenten. Uw paspoort en identiteitskaart bieden louter zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg, elementen die niet ter discussie staan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De

rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid kan nog worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw vader, R. S. V. (...), eveneens is overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van uw oom en uw vader, werd toegevoegd aan de map 'landeninformatie' van uw administratief dossier, alsook een kopie van de documentenbundel die zij aan de asielinstanties voorlegden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In wat zich aandient als een enig middel laten verzoekers gelden dat het werk van derde verzoeker "en zijn gevoelige aard" door de adjunct-commissaris niet wordt betwist, dat de adjunct-commissaris ten onrechte de feiten die aan de basis lagen van hun verzoeken niet bewezen heeft geacht, dat zij dezelfde versie van de feiten hebben uiteengezet, zonder zich tegen te spreken, dat zij pertinente bewijsstukken hebben voorgebracht, dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met het algemene niveau van corruptie in Colombia, dat de bekende generaal Hugo Alguilar een van de verdachten was in het onderzoek van derde verzoeker en dat er ook sprake is van corruptie binnen de bijzondere politiedienst voor de bescherming van magistraten en politici.

Ondergeschikt stellen zij dat de adjunct-commissaris zich bij de Colombiaanse autoriteiten zou hebben kunnen informeren over het bestaan van het gevaar dat zij lopen.

3.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden aangiffes van het Colombiaanse parket (stuk 2), een beschermingsbevel (stuk 3), een foto van de belagers van verzoekers (stuk 4) en uittreksels uit krantenartikelen (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren bij terugkeer naar hun land van herkomst, Colombia, te vrezen dat zij zullen worden gedood omwille van het werk van derde verzoeker voor het Colombiaanse parket. Op 6 april 2022 zou derde verzoeker gefilmd zijn en de boodschap hebben gekregen dat het slecht met hem zou aflopen omdat hij een verklikker is. In de periode die hierop volgde zou hij zo'n drie keer achtervolgd zijn door eenzelfde wagen. Ook tweede verzoeker zou met achtervolgingen te maken hebben gekregen. Op 30 april 2022 zouden een aantal personen naar het huis van de moeder van tweede en derde verzoeker zijn gekomen en tegen haar burens gezegd hebben dat ze derde verzoeker zochten en informatie voor hem hadden. Tweede en derde verzoeker zouden daarop een klacht hebben ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten, maar geen beschermende maatregelen hebben gekregen. Zij verlieten op 2 juni 2022 Colombia. Na hun vertrek zou ook eerste verzoeker problemen hebben gekregen. Hij zou zijn achtervolgd en lastiggevallen en er zou hem gezegd zijn dat zijn oom – i.e. derde verzoeker – een verklikker is. Eerste verzoeker verliet op 14 november 2022 Colombia.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij doorheen hun verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk hebben gemaakt, nu (i) de feiten die aanleiding gaven tot het vertrek van tweede en derde verzoeker niet aannemelijk zijn gebleken en de verklaringen van tweede en derde verzoeker dermate tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (ii) ook de verklaringen dat eerste verzoeker na het vertrek van tweede en derde verzoeker heftig belaagd zou zijn geweest niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, (iii) het gegeven dat derde verzoeker zo'n 27 jaar werkzaam is geweest bij het Colombiaanse parket niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aan te tonen en (iv) de documenten die verzoekers voorleggen geen ander licht kunnen werpen op deze argumenten. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissingen in hoofde van derde verzoeker als volgt omstandig toegelicht:

“U beschrijft dat u voor het eerst bedreigd werd op 6 april 2022, toen u bewijsstukken aan het verzamelen was tegen een hoge ambtenaar (CGVS p.13). Gevraagd tegen wie u die dag bewijs zocht, verwijst u naar drie legergeneraals en, hierop gepeild naar hun namen, moet u het antwoord schuldig blijven. U nodigt het CGVS uit om dit af te lezen van uw documenten (CGVS p.15). Dat deze namen u niet direct te binnen schieten, komt reeds weinig overtuigend over. Het gaat hier immers om het startpunt van al uw problemen en u suggereert dat deze personen daar iets mee te maken hebben. U bent bovendien niet eenduidig over wat er na dit incident gebeurd is. Op het persoonlijk onderhoud verklaart u namelijk dat u achtervolgd werd door een voertuig (CGVS p.13), en dit bij drie gelegenheden (CGVS p.13-14). Echter, bij het invullen van uw voorbereidende vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) – waar uw verklaringen behoorlijk gedetailleerd opgetekend werden – zei u hier aanvankelijk niets over. Het eerstvolgende incident zou de aanvaring aan uw moeders huis op 30 april 2022 geweest zijn. Pas helemaal aan het einde van de vragenlijst, als bijkomende opmerking, voegde u toe dat u ‘eens’ achtervolgd werd (zie CGVS-vragenlijst, vragen 3.5 en 3.8). Nu zou het plots om drie achtervolgingen gaan. Het vermoeden rijst dat u uw verklaringen heeft zitten aandikken.

Over de bedreiging op 6 april 2022 zegt u eveneens dat uw belagers een moto hadden (CGVS p.13). Gepeild naar het kleur en de merk, kan u opnieuw geen antwoord geven en, gevraagd of u de nummerplaat kon aflezen, verklaart u van niet. U gebaart dat u toen beefde van angst en beweert het volgende: “wanneer je geïntimideerd wordt let je er niet op om te kijken wie de persoon is die het doet, neen, je schenkt al je aandacht aan hetgeen je zegt” (CGVS p.16). Echter gaat u hiermee voorbij aan uw eerdere verklaring, als zou u zelf naar uw belagers toe gestapt zijn toen u zag dat ze u filmde (CGVS p.13). Hieruit blijkt dat u toch niet zo angstig was dat u zelfs niet eens durfde een blik te werpen op de moto van uw belagers. Er dient in dezer ook gewezen te worden op uw jarenlange carrière bij de technische recherche van het parket, waar u onder meer overvallen en doodslag onderzocht en voorzien was van handboeien en een dienstwapen (CGVS p.8-10). Hoewel kan worden aangenomen dat de bedreiging waarvan u getuigt enige impact op u had, kan worden van uit gegaan dat iemand met uw profiel reeds voor hetere vuren gestaan heeft, en zich niet zomaar uit het lood zou laten slaan door die ene, loutere uitspraak. Er kan worden verwacht dat u op zijn minst het type voertuig en de nummerplaat zou (trachten te) memoriseren met het oog op een latere aangifte en eventueel onderzoek. Dat u dit toen niet deed, en u naar eigen zeggen ook de nummerplaat van de drie wagens die u later achtervolgden niet zou

hebben gezien (CGVS p.18), is bijzonder merkwaardig. Zeker aangezien u stelt dat uw achtervolgers slechts op 3 à 4 meter afstand van u reden (CGVS p.17) en dit gedurende '3 à 4 kruispunten lang' (CGVS p.13).

Uw broer R. (...), die naar eigen zeggen ook werd achtervolgd, verklaarde in dit verband nog als volgt: "in grote lijnen is het dat, als het gebeurt, maak je geen aantekeningen, van de datum en zo, je zoekt alleen een manier om aan de situatie te ontsnappen" (CGVS 22/20364 p.9). Nochtans kan worden verondersteld dat, als u reeds bedreigd en achtervolgd was, u uw broer toch zou aansporen om dat net wél te doen. Elk detail over het tijdstip, de plaats delict en het voertuig in kwestie kon immers een nuttig aanknopingspunt zijn in een klachtenprocedure (die jullie trouwens later allebei opgestart hebben; zie infra). Dit moet u, als rechercheur van het parket, toch ook hebben geweten.

Het CGVS acht het overigens niet aannemelijk dat u R. (...) zou hebben ingezet als uw persoonlijke chauffeur. Als u werkelijk overtuigd was dat u gevaar liep vanwege uw aandeel in gevoelige onderzoeken tegen staatslui en u daarom het openbaar vervoer niet meer kon nemen, dan valt te verwachten dat u een beroep zou doen op een (taxi-)chauffeur met wie u geen band had en bij voorkeur telkens een andere persoon. Het is dan ook verbazend dat er in uw aangiftedocument opgetekend staat dat uw verzoek aan R. (...) om u te helpen met verplaatsingen, uw 'laatste redmiddel' was, terwijl u aldus simpelweg een andere (niet aan u gelinkte) chauffeur had kunnen aanwenden (zie stuk nr. 7 in de map 'documenten' van uw administratief dossier). Door uw broer hierbij te betrekken, was immers het risico reëel dat uw belagers zijn nummerplaat konden identificeren of hem tot aan zijn huis volgen, en zo konden hij en zijn gezin ook problemen krijgen. Dat iemand die meer dan 20 jaar als rechercheur bij het parket gewerkt heeft, dergelijk roekeloze beslissing zou nemen, is niet geloofwaardig.

Wat die verplaatsingen betreft, lopen er trouwens tal van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw broer. Afgaand op uw relaas vond eerst uw persoonlijke aanvaring op 6 april 2022 plaats, daarna werd u achtervolgd en pas daarna vroeg u hem of hij u kon rondvoeren (CGVS p.13). De eerste keer dat hij dit voor u deed, was volgens u in het midden van april 2022 (CGVS p.18). R. (...) zelf verklaart daarentegen dat hij al sinds maart 2022 ritten voor u deed. Wanneer het CGVS aan R. (...) vraagt of er iets gebeurd was waardoor u deze gunst aan hem vroeg, rept hij vreemd genoeg met geen woord over de voornoemde bedreiging en achtervolgingen aan uw adres, en stelt hij dat dat louter omwille van praktische overwegingen was (CGVS 22/20364 p.7). Gevraagd naar R. (...)’s eerste reactie toen u hem vroeg om uw verplaatsingen te doen, antwoordt u dat R. (...) 'enorm lastig' werd, om dit meteen daarna dan weer af te zwakken naar 'lichtjes lastig' (CGVS p.18). R. (...) zelf spreekt dit toch enigszins tegen, door te stellen dat hij dit als 'gewoon een werkkwestie' zag en hij niet aan de gevolgen had gedacht. Van een ontstemde reactie blijkt uit zijn verklaringen geen sprake (CGVS 22/20364 p.15). Wat het financiële aspect betreft, beaamt u voorts dat u R. (...) voor elk traject vergoed hebt; u zou hem per dag dat hij u hielp een bedrag gegeven hebben (CGVS p.20). R. (...) zelf beweert dan weer dat u hem niet betaalde, om vervolgens zijn verklaring te wijzigen zeggende dat u 'misschien gewoon de benzine' bekostigde maar afhankelijk van uw grillen. Indien u niet wilde betalen voor de benzine, dan niet (CGVS 22/20364 p.16). Verder spreken jullie beiden over het feit dat R. (...) op een gegeven moment ook te maken kreeg met achtervolgingen. U stelt dat het om een wagen ging met verschillende personen erin "en wanneer het geen wagen was, was het een moto met twee personen erop" (CGVS p.13), maar volgens R. (...) zelf waren het altijd moto's die hem achtervolgden (CGVS 22/20634 p.15). Dat jullie ook hierover niet eensluidend zijn, is opnieuw eigenaardig gezien u aangeeft dat u de zaak veel besproken heeft met uw broer (CGVS p.13) en, nogmaals, gelet op het belang van dergelijke gegevens in een klachtenprocedure (zie supra).

Er kunnen voorts vraagtekens worden geplaatst bij de handelswijze van uw belagers. Zoals eerder opgemerkt, linkt u hen aan overheidsfunctionarissen tegen wie u bewijsmateriaal vergaarde, zoals u aan het doen was op 6 april 2022. Volgend op die bedreiging, was u nog tot eind mei of begin juni 2022 aan de slag bij het Hooggerechtshof (CGVS p.25). U gaf met andere woorden geen gevolg aan hun boodschap en bleef nog zo'n twee maanden informatie verzamelen, wat volgens u kwaad bloed zette. U bleef ook tot aan uw vertrek in hetzelfde huis in Zipaquirá wonen (CGVS p.4). Met die context in het achterhoofd is het erg bedenkelijk dat u na de voornoemde bedreiging, geen persoonlijke aanvaringen meer had (CGVS p.12-13) en dat uw vrouw en kinderen, die nu nog steeds in dat huis wonen, tot op heden geen problemen hebben gekend (CGVS p.26-27). Als de personen die u achtervolgden werkelijk uitgestuurd werden door staatsmedewerkers met veel macht, en zij u al drie keer hadden kunnen traceren tot in Zipaquirá, dan moet het slechts een koud kunstje geweest zijn om uw adres in die gemeente te achterhalen. Het is dan ook minstens opmerkelijk dat zij tot op heden nooit naar uw woning zijn gekomen, maar in de plaats daarvan wel opdoken aan uw moeders huis in Bogotá – een adres in een andere stad waar u niet woonde (CGVS p.21). Dergelijke gang van zaken kadert niet in een logisch geheel.

Over dit laatste incident leggen u en R. (...) trouwens ook geen gelijklopende verklaringen af. Jullie geloofwaardigheid wordt hiermee opnieuw ondermijnd. Zo beweert u dat u de individuen die naar uw moeders huis kwamen, niet kent. U kent hun namen niet, ze wonen zelfs niet in de wijk en niemand van

de burens had hen al gezien. Over wat er die dag concreet gebeurde, verklaart u dat de personen in kwestie gesproken hebben met een buurman van uw moeder (van wie u ook de werkelijke naam niet kent, enkel de bijnaam). De politie of het parket werden volgens u niet ingelicht van het voorval, en het was uw moeder die naderhand u en R. (...) inlichtte van wat er gebeurd was (CGVS p.21-22). R. (...) zelf verklaart dan weer iets anders. Volgens hem waren de personen die uw moeders huis benaderden, respectievelijk, gekend onder de naam J. M. E. (...) en D. P. (...), en was deze laatste een dakloze uit de wijk (CGVS 22/20364 p.9-10). Uit R. (...)’s klachtenformulieren blijkt bovendien dat hijzelf tijdens dit incident aanwezig was, dat de personen in kwestie zijn stuk grond (waarop hij een moestuin had) opeisten en dat ze hem bedreigden met een steekwapen (CGVS 22/20364 p.9-10; zie ook stuk nr. 9 in map ‘documenten’). Hierover hebt u niets verklaard aan het CGVS. Er werd u nochtans duidelijk gevraagd om te vertellen over dit incident en over de afloop ervan (CGVS p.21-22). Om die reden verbaast het trouwens ook dat u, zowel in uw vrije relaas als bij verdere bevraging, met geen woord rept over een verdere verwikkeling van de feiten, ‘s anderendaags op 1 mei 2022. R. (...) verklaart nochtans dat de voornoemde Juan Manuel Espinoza die dag is teruggekomen naar de woning, dat hij opnieuw zijn grond begon op te eisen en dat er vervolgens een politiepatrouille ter plekke is gekomen (CGVS 22/20364 p.10; stuk nr. 9 in map documenten). R. (...)’s aangiftes vermelden bovendien alleen dit landdispuut als motief voor de belagingen. Nergens in die documenten wordt ook maar iets vermeld over de link met uw werkzaamheden of de verplaatsingen die hij voor u uitvoerde. Dit terwijl dat in uw eigen aangifte aan het parket wél allemaal wordt vermeld. In uw aangifte staat dan weer niets beschreven over de voornoemde J. M. E. (...) en D. P. (...), noch over hun grieven over uw broers grond, noch over het hele incident op 1 mei 2022 (stuk nr. 9 in map documenten). Dit alles is nog weinig ernstig te noemen.

Dat u vreemd genoeg niet op de hoogte bent van uw broers aangiftes – bij de instantie waar u zelf jarenlang hebt gewerkt – blijkt ook nog uit het volgende. U verklaart namelijk op uw persoonlijk onderhoud dat R. (...) slechts één aangifte deed en dat die ‘dagen later’ plaatsvond na uw eigen aangifte (CGVS p.22-23). Nochtans dient uw broer in wezen twee verschillende aangifteformulieren in (één dd. 13 mei 2022 en een andere dd. 23 mei 2022) en heeft hij die, cf. de data op de stukken, toch enkele weken vóór uw aangifte (dd. 9 juni 2022) ingediend. Hetgeen u zegt, klopt dus niet. Nog frappanter is dat u aan het CGVS voorhoudt dat u uw eigen aangifte hebt ingediend één of anderhalve maand voor uw vertrek, en dit ter plekke op het kantoor van het parket (CGVS p.22-23). Dit klemmt namelijk volledig met het feit dat, volgens jullie paspoortstempels en de voornoemde data op de formulieren, u en R. (...) reeds op 2 juni 2022 uit Colombia vertrokken zijn en dat, volgens de datum op uw documenten, uw eigen aangifte pas één week later plaatsvond (zie stukken nr. 1 en 7 in administratief dossier). Het moge duidelijk zijn dat u op uw onderhoud niet van plan was om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

Hier eindigen jullie tegenstrijdige verklaringen echter niet. Zo geeft u enerzijds aan dat u en R. (...) beslisten om te vertrekken “toen wij merkten dat er geen acties ondernomen werden na de aangifte” (CGVS p.14). Anderzijds blijkt uit jullie documenten dat jullie reeds een paspoort hadden aangevraagd alvorens jullie aangifte deden. Uw paspoort werd meer bepaald afgegeven op 2 mei 2022, het exemplaar van R. (...) op zijn beurt op 27 april 2022 (stuk nr. 1 in map ‘documenten’). Hieruit kan worden opgemaakt dat jullie al eerder van plan waren om Colombia te verlaten. R. (...) geeft overigens een andere versie van de feiten. Volgens hem was de kogel al door de kerk na de incidenten op 30 april en 1 mei 2022, en vormden die zowaar de aanleiding voor jullie vertrek (CGVS 22/20364 p.13-14). Dat het voor hem blijkbaar niet meer nodig was om te wachten op acties of beschermingsmaatregelen van het parket, terwijl u dat wel zegt, spreekt opnieuw boekdelen voor wat betreft jullie geloofwaardigheid. Het gaat immers om een ingrijpende beslissing die jullie, indien waarachtig, uitvoerig moeten hebben besproken en waarover consistentie kan worden verwacht. Uw uitspraak over uw vluchtaanleiding is trouwens ook in tegenstrijd met een van uw latere verklaringen op uw persoonlijk onderhoud. Immers, gevraagd of er naar aanleiding van jullie aangiftes reeds personen werden opgepakt, antwoordt u van niet. “Ik heb klacht ingediend en verder raakte ik gedeconnecteerd, want aangezien ik daar niet meer ben, zit daar het probleem” (CGVS p.28). Nog los van het feit dat uw uitlating behoorlijk eigenaardig is aangezien uw vrouw en kinderen heden nog in Colombia zijn, houdt het geen steek dat u het de Colombiaanse autoriteiten aanrekent geen actie te hebben ondernomen, maar u zich tegelijkertijd blijkbaar niet heeft geïnformeerd naar een verdere stand van zaken, bijvoorbeeld bij uw voormalige collega’s of uw baas, die trouwens op de hoogte was van de zaak (CGVS p.24). Uw gebrek aan interesse valt bijzonder op. Aanvullend kan nog worden vastgesteld dat het beschermingsbevel bij uw aangifte (dd. 17 juni 2022) vermeldt dat het als doel heeft ‘toekomstige schade te voorkomen’ aan u en uw familie die, volgens het document, op een adres in de wijk (barrio) La Estanzuela in Los Martires, Bogotá zouden verblijven (stuk nr. 8 in map ‘documenten’). Niettemin is het zo dat u op de datum van afgifte van dit document reeds in België was, terwijl uw vrouw en kinderen in uw huis in Zipaquirá, buiten Bogotá, zijn blijven wonen (CGVS p.4). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie de laatste jaren ooit in Los Martires, Bogotá hebben gewoond. Opnieuw een flagrante tegenstrijdigheid dus, die enkel kan worden verklaard door de bedrieglijkheid van uw relaas.

Tot slot kan nog worden verwezen naar de situatie van uw neefje, D. A. (...), die op 14 november 2022 ook naar België kwam. R. (...) verklaart dat hij, na jullie vertrek uit Colombia, 'heftig belaagd' werd. Hij werd achtervolgd en hij werd aangesproken over u (zijn oom), waarbij gezegd werd dat u een verklikker bent (CGVS 22/20364 p.4-5). Echter kunnen ook deze verklaringen, in navolging van jullie asielrelaas, niet als geloofwaardig worden beschouwd. Immers raakt het kant noch wal dat u – en hier herhaalt het CGVS zich – in de twee maanden volgend op 6 april 2022 geen aanvaringen meer kende en uw vrouw en kinderen, die veel dichterbij u staan dan D. A. (...) en nog steeds in uw woning in Zipaquirá verblijven, tot op heden ook niet; maar uw belagers daarentegen wel uw neefje zouden beginnen lastigvallen. R. (...)’s verklaring hieromtrent stemt bovendien niet overeen met D. A. (...)’s eigen asielrelaas. Uw neefje zelf heeft het namelijk enkel over het gegeven dat hij moto’s voor zijn huis zag staan, doch hij spreekt nergens over belagingen (zie CGVS-vragenlijst 23/10833, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; toegevoegd aan de map ‘landeninformatie’). Voor zover u dit zou aanvoeren, kan hierbij worden toegevoegd dat uw neefje op het moment van het invullen van zijn vragenlijst, reeds 15 jaar was, wat niet dermate jong is om minstens, in het kort, de aanleiding van zijn vertrek te beschrijven aan de asielinstanties. Indien de feiten die jullie aanhalen zich hebben voorgedaan in de werkelijkheid, kan worden verwacht dat hij toch enigszins gelijklopende verklaringen zou afleggen als R. (...), in casu quod non.

Gelet op alle voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u in Colombia wordt gevisieerd. Bijgevolg kan er u noch de status van vluchteling, noch deze van subsidiair beschermde cf. art. 48/4, §2, a) of b) Vw., worden toegekend.

Het gegeven dat u zo’n 27 jaar werkzaam bent geweest bij het Colombiaanse parket, wordt op zich niet betwist. Dit volstaat evenwel niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan te tonen. Zo volgt noch uit uw documenten, noch uit uw verklaringen dat u binnen het parket een uitermate belangrijke of leidende functie hebt vervuld waardoor u – louter omwille van die functie – het risico zou lopen om bij terugkeer te worden vervolgd. Voor het leeuwendeel van uw werk hield u zich naar eigen zeggen bezig met ‘onderzoeken van minder belang’ (CGVS p.8). Bij het Hooggerechtshof heeft u vervolgens slechts een half jaar gewerkt (CGVS p.8). Uw activiteiten bij deze dienst hielden weliswaar verband met onderzoeken tegen hogeambtsbekleders doch uit uw verklaringen blijkt dat uw werk daar eerder administratief was: “dat was dan vooral om bewijsmateriaal te gaan verzamelen, zoals getuigenissen of documenten om die dan toe te voegen aan het dossier” (CGVS p.6). Ook de door u neergelegde stukken beschrijven dat u zich vooral bezighield met het afhalen van documenten en, in mindere mate, de inspectie van bepaalde plaatsen en het afnemen van een interview (stuk nr. 6 in map ‘documenten’). Dat u geen sturende rol opnam in de onderzoeken blijkt voorts ook uit het gegeven dat u de hoge ambtenaren, tegen wie deze onderzoeken liepen, niet eens allemaal kunt opnoemen op het persoonlijk onderhoud. Zo verwijst u naar drie generaals maar, gevraagd naar hun namen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.15; zie ook supra). Verder dient te worden opgemerkt dat, afgezien van de ongeloofwaardige gebeurtenissen uit uw asielrelaas, u verklaart dat u nooit eerder bedreigd werd (zie CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Er dient bovendien te worden herhaald dat uw vrouw en kinderen nog steeds in dezelfde woning verblijven waar u altijd gewoond heeft en dat zij tot op heden geen problemen kennen. U geeft daarbij aan dat uw vrouw aan het werk is en hiervoor naar Bogotá pendelt, en dat uw kinderen school lopen (CGVS p.4, p.26). Ook dit zijn heel duidelijke indicaties dat u, in geval van een terugkeer naar Colombia, geen vrees dient te koesteren enkel omwille van uw vroegere loopbaan binnen het parket.

De documenten die u en uw broer voorleggen kunnen geen ander licht werpen op alle bovenstaande argumenten. Uw paspoort en de exemplaren van R. (...) en D. A. (...), alsook uw identiteitskaart en die van D. A. (...), tonen jullie nationaliteit, identiteit en reisweg aan. Dit zijn elementen die niet ter discussie staan. Ook het gegeven dat u uw origineel paspoort in België zou zijn verloren, hetgeen u staakt met een attest van de politie, wordt niet betwist. Uw ontslagbrief bij het Colombiaanse parket, alsook de documenten aangaande uw werkopdrachten daar en de foto’s van uw werkattributen, bieden zicht op uw loopbaan bij deze dienst. Zoals eerder aangestipt is uw tewerkstelling, louter op zich, echter niet voldoende om een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde te rechtvaardigen. U dient in concreto een vervolgingsvrees aan te tonen doch bleef u hiertoe in gebreke gelet op uw manifest ongeloofwaardige verklaringen. Verder kunnen uw aangifte-document, het beschermingsbevel en de aangifte-documenten van R. (...), louter op zich, jullie voorgehouden problemen niet aantonen. Eender wie kan immers eender welke verklaringen gaan afleggen voor de autoriteiten. Dergelijke stukken hebben enkel waarde wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige en consistente verklaringen, hetgeen in casu bezwaarlijk het geval is gebleken. Temeer daar de inhoud van de aangifte-documenten niet strookt met jullie relaas (zie supra). Als laatste biedt de foto, die volgens u uw belagers aan het huis van uw moeder moet afbeelden, evenmin een tegengewicht voor al het bovenstaande. Aan dergelijke privéfoto’s kan, gelet op de mogelijke inscenering en de gemakkelijke manipuleerbaarheid ervan, amper bewijswaarde worden toegekend.”

Wat de door eerste verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing nog het volgende toegevoegd:

“De documenten die u voorlegde kunnen niets wijzigen aan de hierboven beschreven argumenten. Uw paspoort en identiteitskaart bieden louter zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg, elementen die niet ter discussie staan.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat het werk van derde verzoeker *“en zijn gevoelige aard”* niet worden betwist, tot het stellen dat de adjunct-commissaris ten onrechte de feiten die aan de basis lagen van hun verzoeken niet bewezen heeft geacht zonder *in concreto* in te gaan op de motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris aldus oordeelt, tot de negatie van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, tot het stellen dat zij pertinente bewijsstukken hebben neergelegd zonder ook maar enigszins in te gaan op de motieven daarover in de bestreden beslissingen en tot het wijzen op een algemeen niveau van corruptie in Colombia, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke.

Door voorts nog te laten gelden dat de bekende generaal Hugo Alguilar een van de verdachten was in het onderzoek van derde verzoeker, doen verzoekers geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat derde verzoeker het antwoord schuldig moest blijven op de vraag tegen welke drie legergeneraals hij bewijsstukken aan het verzamelen was op de dag dat hij voor het eerst bedreigd werd. Hoe dan ook dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekers doorheen hun verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk hebben gemaakt.

Waar verzoekers nog poneren dat er ook sprake is van corruptie binnen de bijzondere politiedienst voor de bescherming van magistraten en politici, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maken hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze zijn genomen. Hoe dan ook tonen zij met dit betoog geen concrete persoonlijke vrees voor vervolging aan. Ook door ondergeschikt nog te stellen dat de adjunct-commissaris zich bij de Colombiaanse autoriteiten zou hebben kunnen informeren over het bestaan van het gevaar dat zij lopen, tonen verzoekers zulke vrees niet *in concreto* aan.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de stukken die verzoekers als bijlage bij hun verzoekschriften voegen, werpen geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissingen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers in hun verzoekschriften nauwelijks enige toelichting verschaffen bij deze stukken.

Wat betreft de aangiftes van het Colombiaanse parket (stuk 2), het beschermingsbevel (stuk 3) en de uittreksels uit krantenartikelen (stuk 5) die verzoekers als bijlage bij hun verzoekschriften voegen, dient voorts te worden vastgesteld dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld en niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze niet in overweging worden genomen.

Op de foto die verzoekers bij hun verzoekschriften voegen (stuk 4) staan drie mensen afgebeeld op een koertje. Er kan niet objectief worden vastgesteld waar en wanneer deze foto is genomen, noch wie de personen zijn die erop staan afgebeeld, noch wat zij aan het doen zijn. Dat het de belagers van verzoekers zouden zijn, betreft slechts een loutere bewering. Bovendien kunnen dergelijke foto's eenvoudig in scene

zijn gezet, zodat er hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Aan de hand van deze foto tonen verzoekers de door hen voorgehouden problemen in Colombia dan ook niet aan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

3.3.2.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen besluit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers geen informatie aanbrachten waaruit het tegendeel zou blijken. Dit wordt door verzoekers niet betwist en vindt tevens steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd.

3.3.2.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Waar verzoekers in meest ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op elk 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN